

[Per Federspiel]

— og det synes jeg er rigtigt at få fastslået — have ganske overordentlig lange udsigter, før man kan regne med, at der går skibe igennem Suezkanalen, hvis ministeren har ret i den betragtning, at dette spørgsmål er en integrerende bestanddel af hele det bestående problemkompleks — der er jo mange udmærkede klicheer i det — omkring det mellemstlige spørgsmål. Jeg tror, ministeren vil være enig med mig i, at løsningen på konflikten mellem Israel og de arabiske lande ligger ikke umiddelbart for døren, og det vil altså sige, at dansk skibsfart og dansk handel må regne med den belastning, som det er at sejle rundt om Kap det gode Håb, indtil man altså finder andre transportmidler, eventuelt igennem Negevørkenen.

Endelig vil jeg gøre en enkelt bemærkning om . . .

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at 2 minutter er en meget kort tid. (*Per Federspiel:* Ja men er dette en kort bemærkning, høje formand?) Ja, det er en kort bemærkning. (*Per Federspiel:* Må jeg få en kort bemærkning til?) Ja, når tiden dertil er inde. (*Per Federspiel:* Ja, ja — det skal virkelig være ganske kort . . .) Når tiden dertil er inde.

Poul Møller: Jeg skal ikke diskutere formandens afgørelse, for jeg kan nøjes med en kort bemærkning, men jeg vil gerne sige, at det er dog kun anden omgang af forespørgselsdebatten, vi er i, hvor vi efter forretningsordenen har et kvarters taletid. Men jeg kan altså klare mig med mindre.

Jeg takker økonomi- og markedsministeren og udenrigsministeren for de redegørelser, vi har modtaget, og de svar, vi har fået. Jeg vil gerne sige til økonomi- og markedsministeren om markedspolitikken, at det eneste, der har interesseret mig i dag, er, at vi ikke på forhånd afviser nogen subsidiære løsninger — det kan vi altid gøre senere.

Til udenrigsministeren har jeg ingen bemærkninger; han havde også kun få til mig. Det viser jo kun den hjertets overensstemmelse, der er imellem os.

Det, der derimod kalder mig op, er hr. Frode Jakobsens bemærkninger. Jeg havde indtryk af nogle gange, mens hr. Frode Jakobsen talte, at han møntede sine stærke

ord på mig. Han talte om, at jeg havde været inde på dobbeltmoralbegrebet i behandlingen af diktaturer. Jeg vil gerne sige til hr. Frode Jakobsen, at med hensyn til den danske, svenske, norske og hollandske klage over Grækenland for menneskerettighedskommissionen, da har jeg støttet denne, både her og i Europarådet i Strasbourg. Jeg mener, det var en rigtig reaktion. Jeg har gjort det også her i folketinget. Men i en helt anden sammenhæng at omtale Kina og Sovjetunionen som diktaturer, det kan vel stadig være tilladt, og det har vel ikke noget hverken med dobbeltmoral eller andet at gøre. Jeg har talt om afspænding. Jeg forstår, at vi er nødt til at have afspændte forhold over for disse diktaturer af hensyn til vores egen fred, af hensyn til vores egen sikkerhed, men det kan dog ikke skjules, når man er inde på f. eks. Russelltribunalets ensidighed, at man dér må sige: hvorfor er der ikke et tribunal, der har undersøgt, hvorvidt menneskerettighederne bliver respekteret i Kina eller i Sovjetunionen?

Så kom jo hr. Frode Jakobsen med et af sine sædvanlige indlæg; jeg forstod, at det var nærmest lidt af en forbrydelse eller en skændsel, at der var noget, der hed, at man overhovedet kunne tænke sig tanken om en antiatlantamerikanisme. Men det er jo bl. a. hr. Frode Jakobsen, der har inspireret den her i landet. Hr. Frode Jakobsen har nu i et par år været talsmand for en meget stærk kritik af den amerikanske politik i Asien. Han har gjort det med al den fanatisme, indædtede fanatisme, som vi ved hr. Frode Jakobsen er i besiddelse af. Han har gjort det fra lejlighed til lejlighed, og han har også i dag brugt meget hårde ord om Amerika. Og han siger, han gør det for at rense NATO, for at skallen ikke skal blive hul; men hr. Frode Jakobsen må vel kunne se, at han efterhånden bringer sig i den situation, at man må spørge: hvis han nu ikke får regeringen i USA til at rette sig efter ham — det er jo hændt, at han ikke engang kan få den danske regering til at rette sig efter ham — hvis han altså ikke skulle få Amerikas regering til at rette sig efter ham, så kommer han jo ud i noget, der kunne ligne en dobbeltmoral, nemlig at blive i NATO af hensyn til Danmarks sikkerhed eller også måtte gå ind for, at Danmark skal udmelde sig af NATO, fordi vi nu engang er sammen med